

بازی بهخت

دهلین: دار پیر ده بیت جارنیک باز به سهریه وه دهنیشی!

من ۲۳ سال له وه پیش، بازی بهختی خومم له سهرشانی نیش و له لیوه سوانه ی تهو باله خانه دا هیلانه ی کرد.

من لاویکی لا بهلا و لاسار و بی بار، تهو یاریکی نهرم و نیان و میهره بان

تهو ناویکی روون و رهوان وه ک چاوی قرژال، من چومیک خور و لیل و شلوی و قورپا،

تهو خانزادیکی سهنگین بوو، زهنگین بوو، پهروهده ی کوشک و دیوه خان، من شارییه کی له خوبای و، سهوداسه ریکی رووت و لات.

ئیهمی لاو، به پیچه وانه ی گز و پیوانه و ریه ی باوی رۆژگاری خومان تیکه وتین، تهو دهم ته مهن فریا نه که وتبوو تهو نه هینیه مان به گوچکه یدا بسرکیتی تهو رازه مان له لا بدرکیتی.

که ده مبینی دووراودوور ده هات و ده چوو، پرچی رهش و په ریشانی به شانیدا په خشان ده کرد، ده تکوت تاوسه کانی باخچه ی "بوخارا" یه، خوی دهنویتی و، حهزی له قنه و سه مایه.

وه کوو چیرۆکه کونه کان، ئیواریه کی دره نگان، له گهل ده رکه وانی کوشک ریک کهوت و سازان، ده رکه وانیش بی ههست و خوست، ده روزه ی بو خسته سهرپشت، تهو جار به سواری جوانوو ماینیکی خوشبهز و جوان، سنووری خنله که ی به زاند و هاته لام.

تهو ته نیا له بهر من، ملی لیئا و هه موو داب و نهریتی خنله کی خیوی خوی له ژیر بی نا، من به جیی ته وه ی پشتی تهو "زین" ه بگرم، سواری زینی پشتی تهسپی تور و سهرکه شی ئیدولۆژی بووم، که ئاوزه نگم لی بزوت، تهپ و تۆزی دونیای داگرت، بالی گرت و هه لیگرتم، تا تهسپه سوور خوی هه لنه نگوت، من نه که وتم!

بهو هه مووه جیاوازییه شه وه، یه کانگیر بووین، په یمانمان دا، ته نانهت وا به هاسانی کۆرپه ی دوارۆژی شمان ناو نا.

زۆری پینه چوو ده می گازیان لی ویک هیناینه وه و، ههر جاری توانجیک و، ههر تاوه لاتاویک و، ههر ده مه پلاریکیان له هیلانه ی تازه چنراو ده گرتین و، ده ستیان لیه لنه گرتین، تا له یه کتر ریز و زویر و وه رهز و بیزاریان کردین.

به لام پیش ته وه ی ئابروومان به کونی ئاوه رۆ داکن و رسوومان کهن، به ناچاری هیلانه که ی گوپسته وه و به یه کجاری رۆیسته وه.

من له تاوان له و شاره تارام و تهویش رووخاو و کول بوو و سالیانیک به ویرانی مایه وه.

زۆر جار که لئیم بېزار دهبوو، دهیکوت: " تۆ به کالی و به مندالی له کهس و کار دابراوی. هیند رووداوی ترسناکت دیوه و، وا سواوی، له زۆر ههستی ناسکی ئینسانی شۆراویوه و به یه کجاری دابراوی!"

ئهو رۆژانه به ریکهوت رینگام لهو شارۆچکه کهوتهوه، وه ک بیره وهرییه ک پیم خوش بوو بهو گهره که دا بجمهوه که ۲۳ سال لهوه پيش، من به جیم هیشته.

شار به چوار دهورهی خویدا له بهریه ک کشاوتهوه، سه ریک هاتم و چووم و به سه رسورمانه وه به شه قامه کاندا سوورامه وه، تا راسته رینگام دۆزتیوه و به رهو ئهو گهره که وهری که وتم.

که کۆلانه کهم لی ده رکهوت، پشووم سوار بوو، ئه وکم گیرا، چۆکم فیزا، ته زوویه کی به برک و ژان، له سه رتاپای گیانم گهرا، چاوم گیرا، له پشت شووشه ی هه موو ده رک و په نجه ره کان، ئه وم ده دیت پیده که نی و دهستی بۆ من راده وه شاندا.

دهنگیکی گهری په ریپانه، خوشتر له گشت ئهو دهنگانه ی که بیستوومه له م جیهانه خری و پانه، له گویم دا ده زینگیه وه: " تۆ به مندالی و به کالی له کهس و کار دابراوی، هیند رووداوی ترسناکت دیوه و، وا سواوی، له ههستی ئینسانی شۆراوی و دابراوی!"

خۆزگه دیبای که به چه ره شه جۆشیکه وه بۆی ده کولام، به چه کول و کۆیه که وه ئهو ئیواره پاییزیه، لهو کۆلانه دا بۆی گریام.

وینه: ئهو چاوه خانوویه ی کۆتایی سالانی ۹۰ ی زاین تیدا ده ژیام.

